

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. március 23. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A vesztegetés büntette miatt I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. év április hó 20. napján kelt 17.B.1028/2012/55. számú ítéletét mindhárom vádlottal szemben megváltoztatja.

I. rendű vádlott cselekményeit 2 rb. a Btk. 290. § (1) bekezdésébe ütköző vesztegetés büntettének;

II. rendű és III. rendű vádlottak cselekményét a Btk. 291. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő vesztegetés elfogadása büntettének minősíti.

A vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztést annak végrehajtása esetén börtönben rendeli végrehajtani azzal, hogy abból legkorábban a büntetés 2/3-as részének letöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe - végrehajtásának elrendelése esetén - beszámítani rendeli az általa 2014. január 2. napjától 2014. január 3. napjáig őrizetben eltöltött időt.

II. rendű vádlottal szemben a pénzbüntetés kiszabását mellőzi.

II. rendű és III. rendű vádlottakkal szemben a vagyonelkobzásra ítélsük helyett vagyonelkobzást rendel el.

III. rendű vádlott lakóhelyének irányítószáma helyesen:

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindhárom vádlott tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 40.340 (negyvenezer-háromszáznegyven) forint bűnügyi költségből I. rendű vádlott 10.880 (tízezer-nyolcszáznyolcvan) forintot, II. rendű vádlott 13.580 (tizenháromezer-ötszáznyolcvan) forintot, III. rendű vádlott 15.880 (tizenötezer-nyolcszáznyolcvan) forintot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2015. április hó 20. napján kihirdetett 17.B.1028/2012/55. számú ítéletében I.r. vádlottat 2 rendbeli vesztegetés vétsége (1978. évi IV. törvény 254.§ (1) bekezdés) miatt halmazati büntetésül 1 év és 2 hónap börtönbüntetésre, 100 napi tétel pénzbüntetésre és 2 évre a személy- és vagyonőri foglalkozástól eltiltásra ítélte. A börtönbüntetés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. A pénzbüntetés napi tételét 2500,- forintban állapította meg és

rendelkezett az így kiszabott összesen 250.000,- forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetén, annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásának módjáról. II.r. vádlottat 1 rendbeli vesztegetés vétsége (1978. évi IV. törvény 251.§ (1) bek.) miatt 6 hónap fogházbüntetésre, 300 napi tétel pénzbüntetésre és 2 évre a személy- és vagyonőri foglalkozástól eltiltásra, továbbá 5000,- forint vagyonekbobzásra ítélte. A fogházbüntetés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. A pénzbüntetés napi tételét 2500,- forintban állapította meg, s rendelkezett az így kiszabott összesen 250.000,- forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak fogházbüntetésre történő átváltoztatásáról. III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rendbeli vesztegetés vétségében (1978. évi IV. törvény 251.§ (1) bek), ezért őt 8 hónapi fogházbüntetésre, 100 napi tétel pénzbüntetésre és 2 évi a személy- és vagyonőri foglalkozástól eltiltásra, továbbá 5000,- forint vagyonekbobzásra ítélte. A fogházbüntetés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 2500,- forintban állapította meg és rendelkezett az így kiszabott összesen 250.000,- forint meg nem fizetése esetére annak fogházbüntetésre történő átváltoztatásáról. A III. r. vádlottat ugyanakkor az ellene 1 rendbeli súlyos testi sértés büntetének kísérlete miatt emelt vád alól felmentette. Határozott a bűnjelről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélettel szemben az ügyész a fellebbezés bejelentésére három napi határidő fenntartását követően, a törvényes határidőn belül, mindhárom vádlott terhére fellebbezést jelentett be, a vesztegetési cselekmények téves minősítése, a büntetés súlyosítása, továbbá III.r. vádlott bűnösségének a súlyos testi sértés büntette kísérletében történő megállapítása érdekében. A vádlottak az ok és cél megjelölése nélkül ugyancsak fellebbezéssel éltek. Az I.r. vádlott védője elsődlegesen felmentés másodlagosan enyhítés, a II.r. és a III.r. vádlottak védői egyaránt a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

Az írásba foglalt ítélet kézhezvételét követően az ügyész fellebbezésének indokolásában a vádlottak terhére bejelentett fellebbezésének irányát nem érintve, a KÜO.12.953/2011/13-I. számú vádiratával összefüggésben az ítéleti tényállás megállapításának elmulasztása miatt, a Be. 373.§ (1) bekezdés III. a) pontjában foglalt okból mindhárom vádlott vonatkozásában az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását tartotta indokoltnak.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.579/2015/1. számú átiratában a vádlottak terhére bejelentett, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését célzó ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bűnügyben releváns bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és összességükben is értékelési körébe vonta, azonban a Fővárosi Főügyészség KÜO.12.953/2011/13-I. számú vádiratában rögzítettekkel kapcsolatban a tényállás megállapítását elmulasztotta, ítélete 4. oldalán csak a vádirat tartalmi összefoglalóját rögzítette, így ítélete a Be. 351.§ (2) bekezdés b) pontjának I. fordulatában írt okból megalapozatlan. Tekintettel arra, hogy ez a megalapozatlansági ok a másodfokú eljárásban nem küszöbölhető ki, indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság, nyilvános ülésen a Fővárosi Törvényszék 17.B.1028/2012/55. számú ítéletét mindhárom vádlott vonatkozásában a Be. 376.§ (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül és a Fővárosi Törvényszéket utasítsa új elsőfokú eljárás lefolytatására.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész az írásbeli indítványával egyezően felszólalva, az ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványát fenntartotta. Észrevételezte azt is, hogy az ítélet a 6. oldal 1-2. bekezdésében is leírási hibában szenved, értelmetlen mondatokat tartalmaz.

Az I.r. vádlott védője perbeszédében a hatályon kívül helyezést célzó ügyészi álláspontot osztva elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta. Másodlagos indítványában

az elsőfokú eljárásban előadott perbeszédében kifejtettekre utalva védence felmentését kérte azzal, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére állapította meg védence bűnösségét, hogy arra a rendelkezésre álló bizonyítékokból kétséget kizáró következtetés vonható lenne. Harmadlagos indítványában a büntetés enyhítését kérte a védencének fel nem róható, jelentékeny időmúlásra tekintettel.

I.r. vádlott a másodfokú nyilvános ülésen szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, távolmaradását előzetesen nem mentette ki.

A II.r. vádlott védője ugyancsak egyetértve az ügyészi állásponttal elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan a védencével szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte. Másodlagos indítványának indokolásában kiemelte, hogy II.r. vádlott a terhére rótt bűncselekmény elkövetését az eljárás során következetesen beismerte, megbánta, vallomása a tényállás megállapításához elengedhetetlen, feltáró jellegű volt. A büntetlen előélete, rendezett életvitele és az időmúlás továbbá cselekménye passzív jellege okán a kiszabott büntetés jelentős enyhítése indokolt.

II.r. vádlott felszólalásában a személyi körülményeivel kapcsolatban előadta, hogy jelenleg a Önkormányzat alkalmazásában dolgozik parkolási ellenőrként, melyből havi 95.000,- Ft jövedelemre tesz szert. Három kiskorú gyermeke van, akik közül kettőt élettársával közös háztartásban nevel, míg a harmadik gyermek tartásához havi 12.000,- forint tartásdíj fizetésével járul hozzá. Élettársa egy óvodában takarít, havi jövedelme 45.000 - 50.000,- forint. Vagyontalan, lakását a nemzeti eszközközvetítő bérli. Az ügy érdemében felszólalva a vele szemben kiszabott pénzbüntetés enyhítését kérte azzal, hogy az álláspontja szerint a jövedelmi és vagyoni viszonyaihoz mérten jelentősen eltúlzott.

A III.r. vádlott védője védőtársaihoz csatlakozva a hatályon kívül helyezést célzó ügyészi állásponttal egyetértett. Másodlagos indítványában ugyanakkor a III.r. vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését indítványozta utalva védence beismerő vallomására, megbánására és a jelentős időmúlásra. Indítványozta a foglalkozástól eltiltás mellékbüntetés mellőzését, valamint védence előzetes mentesítésben részesítését is.

III.r. vádlott a másodfokú nyilvános ülésen szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, távolmaradását előzetesen nem mentette ki.

II,r. vádlott az utolsó szó jogán felszólalni nem kívánt.

A másodfokú bíróság az ügyészi és védelmi fellebbezések nyomán a Be. 348. § (1) bekezdés alapján a Fővárosi Törvényszék 17.B.1028/2012/55. számú ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta. A 2015. április 20. napján tartott tárgyaláson az ülnökváltozásból fakadó, a tárgyalás előlről kezdésére vonatkozó a Be. 287.§ (3) bekezdésében írt kötelezettségének, a Be. 287.§ (4) bekezdésében írtak szerint a korábbi tárgyalás anyagának ismertetésével eleget tett, a feleket az ezzel kapcsolatos észrevételezési és indítványtételi jogukra figyelmeztette, a figyelmeztetést és az arra adott választ a jegyzőkönyvben rögzítette. A bizonyítás törvényességével kapcsolatos eljárási szabályokat megtartotta. A T sérüléseinek jellegével kapcsolatos, az orvosi leletek közötti ellentmondások okát további okiratok beszerzése, szakértő bevonása és a leleteket kiállító orvosok radiológus szakértő

jelenlétében, tanúként történő kihallgatása révén megnyugtatóan tisztázta, míg e tanú vallomása és Sz, Szné és Szm tanúk vallomásai közti ellentéteket szembesítés útján kísérelte meg feloldani. A tényállás megállapítása során bizonyítékként értékelt okiratokat a Be. 301.§-ával összhangban maradéktalanul a tárgyalás anyagává tette.

A Fővárosi Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének így maradéktalanul eleget tett, a vád tárgyává tett cselekmények megalapozott elbírálásához a szükséges és lehetséges bizonyítást lefolytatta, a beszerzett bizonyítékokat a Be. 78.§ (3) bekezdésével összhangban egyenként és összességükben is megvizsgálta és értékelési körébe vonta és azok alapján - az ügyészi állásponttal szemben - maradéktalanul eleget tett a vád kimerítésére és a tényállás megállapítására vonatkozó kötelezettségének is, így az ítélet hatályon kívül helyezésére a Be. 351.§ (2) bekezdés b) pontjának I. fordulataiban rögzített okból - tényállás megállapításának elmulasztása - nem kerülhetett sor. Kétségtelen tény, hogy az ítélet 4. oldalán 1. pont alatt rögzített történeti tényállás „A vád szerint:” megjelölést viseli, azonban azt ott írtakat az ítélet indokolásával és a Fővárosi Főügyészség KÜÖ.12.953/2011/13-I. számú vádiratában rögzített, az első fokon eljáró ügyész által a végindítványában is változatlanul fenntartott (17.B.1028/2012/55.jkv) tényállással összevetve az sem kétséges, hogy az e cím alatt rögzített tényállás nem a vádirati tényállással, hanem az első fokú bíróság által megállapított tényállással azonos. Amellett, hogy az itt rögzített tényállás bár érdemben alapvetően egyezik a vádirati tényállással, attól megszövegezésében több ponton is eltér, de - az ítélet indokolásával összhangban - nem tartalmazza azt a vádirati tényállásban rögzített a cselekmény minősítése szempontjából lényeges és az ügyész végindítványában és az elsődleges fellebbezésében is fenntartott állítást, miszerint II.r. és III.r. vádlottak a kérdéses élelmiszerüzletben önálló intézkedésre jogosult biztonsági őrként dolgoztak. Ez a körülmény egyértelműen igazolja azt, hogy itt a fejezet címétől eltérően nem a vádirati tényállás rögzítésére, hanem valójában a megállapított ítéleti tényállás rögzítésére került sor, azaz pusztán téves megnevezésről és nem a tényállás megállapításának elmulasztásáról van szó. Az itt írt tényállás összhangban áll az ítélet 8. oldalán kifejtettekkel, miszerint a bíróság a tényállást illetően az ügyészi állásponttal egyetértett, a cselekmény minősítése kapcsán azonban úgy ítélte meg, hogy a vádlottak nem tartoztak az őket foglalkoztató gazdálkodó szerv önálló intézkedésre jogosult dolgozói közé. Megjegyzendő az is, hogy a vádra történő utalást az ítélet 3. oldalának első bekezdése már tartalmazza, a vádirati tényállás rögzítése a váddal érdemben egyező ítéleti tényállás esetén pedig szükségtelen, az csak felmentő ítéleti rendelkezés, a jelen esetben a 2. tényállási pont kapcsán indokolt. Mindezek alapján aggálytalanul megállapítható, hogy az 1. tényállás címében „A vád szerint:” kifejezés használata nyilvánvaló leírási hibából fakad, ezt a megnevezést a másodfokú bíróság ezért az 1. tényállási pont kapcsán mellőzi.

A másodfokú bíróság a Be. 2.§ (4) bekezdésében írtakra figyelemmel az ítélet indokolását a Be. 258.§ (3) bekezdés a) pontja szerinti vádra utalás körében a Fővárosi Főügyészség KÜÖ.12.953/2011/13-I. számú vádiratában közöltek alapján kiegészíti azzal, hogy a III.r. és II.r. vádlottak ellen az 1978. évi IV. törvény 316.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés I. fordulója szerint minősülő lopás vétsége miatt folyamatban lévő nyomozást a Fővárosi Főügyészség Kiemelt és Gazdasági Ügyek Osztálya a KÜÖ.12.953/2011/13-II. számú határozatával megszüntette és az ügyet a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező szabálysértési hatósághoz áttette.

Az ítélet tábla a vádlottak személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket II.r. vádlott vonatkozásában, a II.r. vádlott másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján akként helyesbíti, hogy II. r. vádlott jelenleg az Önkormányzat alkalmazásában dolgozik parkolási ellenőrként, melyből havi 95.000,- Ft jövedelemre tesz szert. Három kiskorú gyermeke közül kettőt élettársával közös háztartásban nevel, míg a harmadik gyermek tartásához havi 12.000,- forint

tartásdíj fizetésével járul hozzá. A lakóhelyükül szolgáló ingatlant bérli.

Az I.r. vádlott előzményi elítéléseire vonatkozó adatok kiegészítendőek azzal, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2014. március 26. napján kelt 22.B.VII.30459/2013/17. számú határozata a Fővárosi Törvényszék 22.Bf.8215/2014/3. számú határozata folytán emelkedett jogerőre. A bűncselekmény elkövetésének ideje 2009. július 25. napja. A terhelt 2015. október 14. napjáig állt próbára bocsátás hatálya alatt.

Az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított tényállás túlnyomó részben megalapozott, az 1. tényállási pontban rögzített elkövetési idő - 2010. augusztus 25. napja - azonban nyilvánvaló elírás folytán ellentétes az iratok tartalmával, ezért azt a másodfokú bíróság az iratoknak megfelelően a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján 2010. július 25. napjára helyesbíti.

Az ekként kiegészített ítéleti tényállás már hiánytalan, hibamentes, a vádlotti védekezéssel szemben álló részeiben is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így a Be. irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének a szükséges körben eleget tett. Tényállási pontonként számot adott valamennyi bizonyítékról és részletesen elemezte mind a terhelti, mind a tanúvallomásokat, nem elmulasztva a személyi jellegű bizonyítási eszközök okirati bizonyítékokkal, a 2. tényállási pont kapcsán pedig a szakértői véleményekkel történő összevetését sem.

Helyesen járt el amikor a tényállást az 1. tényállási pont vonatkozásában I.r. vádlott tagadásával szemben II.r. és III.r. vádlottak érdemben egybehangzó, önmagukra és társaikra is terhelő, a bírósági eljárásban is fenntartott, a bűnösségükre is kiterjedő beismerő vallomásra alapította, tekintettel arra, hogy azokat az egyéb bizonyítékok - a kamerafelvétel tartalma, a híváslista, és a tanúk vallomása is alátámasztotta. A törvényszék logikus érveléssel vetette el I.r. vádlottnak a híváslista adataira adott magyarázatát, az őt állítása szerint II.r. vádlotthoz fűző felületes munkatársi kapcsolat ugyanis nem indokolhatja az I.r. és a II.r. vádlott között a bűncselekmény napján mobiltelefonon keresztül SMS-ben illetve telefonhívások útján történt - 8 sikeres hívást és több, mint 50 SMS-t magában foglaló - intenzív kapcsolatot. Nem osztotta a másodfokú bíróság maradéktalanul a fellebbviteli főügyészség képviselőjének a másodfokú nyilvános ülésen előadott azon észrevételét, miszerint az ítélet 6. oldal első és második bekezdése leírási hibából adódóan értelmetlen lenne. Kétségtelen, hogy a megjelölt részben leírási hiba - felesleges sorköz - található, ezt azonban a másodfokú bíróság, mint nyilvánvaló elírást mellőzi, melyet követően a félbemaradt szöveg a következő sorral összefüggő, értelmetlen mondatot nem tartalmaz.

A 2. tényállási pontban rögzített cselekmény esetében a törvényszék az ítélet 16-18. oldalán igen részletesen, logikai hibáktól mentesen elemezte az egymásnak ellentmondó bizonyítékokat, a másodfokú bíróság álláspontja szerint is meggyőző indokát adva annak, hogy III.r. vádlott tagadásával, Sz és Szné tanúk azt alátámasztó tanúvallomásaival szemben T bizonytalan, következtelen, több vonatkozásban orvosszakértői vélemény alapján is cáfolható előadása alapján kétséget kizáró bizonyossággal nem lehetett megállapítani azt, hogy a III.r. vádlott T-t szándékosan a földre rántotta, avagy neki szándékosan testi sérülést okozott volna, különös figyelemmel arra, hogy a jobb csukló és jobb kéz sérülése nemcsak a csukló elsődleges megragadása, hanem a sértett esésének az indokolás 17. oldal első bekezdésében írtak szerint történt tompításával összefüggésben - tehát sérülés okozásának szándéka nélkül - is keletkezhetett. A sértetti előadásban szereplő fojtogatás, a hanyatt esés saját kézzel történt tompítása, a fejét ért sérülés, a kéz megtaposása a keletkezett orvosi iratok és szakértői vélemény alapján ugyancsak nem volt igazolható, de nem lehet figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy T sértett az őt a cselekmény idején Szhez fűződő érzelmi

kapcsolata miatt keveredett konfliktusba Sz e kapcsolatot ellenző hozzátartozóival és a III.r. vádlottal, így az ügyben érdektelennek maga sem tekinthető.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tehát mindkét tényállási pont vonatkozásában teljes körű bizonyítás lefolytatását követően a beszerzett bizonyítékok hiánytalan, a logika szabályainak megfelelő értékelésén alapul, így az I.r. vádlott és védője által a felmentés érdekében, míg az ügyész által eredetileg a 2. tényállási pont kapcsán III.r. vádlott bűnösségének megállapítására irányuló fellebbezések a felülmérlegelés tilalma folytán a Be. 352.§ (3) bekezdése szerint eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból az 1. tényállási pont esetében okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, míg a 2. tényállási pont kapcsán a 4.§ (2) bekezdésében írtaknak megfelelően határozott arról, hogy III.r. vádlottat az ellene a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntetvénye kísérlete miatt emelt vád alól a Be. 331.§ (1) bekezdése alapján felmenti azzal, hogy a felmentésére az indokolás alapján a Be. 6.§ (3) bekezdés b) pontjának I. fordulatában írt okból került sor.

A Fővárosi Törvényszék jogi indokolása ugyanakkor a cselekmények minősítése, az alkalmazott büntető törvény meghatározása és a büntetés kiszabása során helyesbítésre és - elsősorban a büntetéskiszabásai részében - kiegészítésre szorul.

Osztotta az ítéletábra az elsőfokú bíróság jogi álláspontját abban a tekintetben, hogy a vagyonörként dolgozó vádlottak önálló intézkedésre jogosult személyeknek nem tekinthetőek, még abban az esetben sem, ha az őrszolgálati utasításuk szerint a vagyonőr feladatait önállóan végzi, feladata a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személy elfogása, a lopások megakadályozása. Az önálló intézkedésre jogosultság az adott szerv működésével, a szervvel kapcsolatban kerülő személyek jogait vagy érdekeit érintő lényeges kérdésekben való döntési jogosultságot jelenti, melyből fakadóan e körbe jellemzően vezető beosztású, lényeges kérdésekben döntési jogosultsággal rendelkező személyek tartoznak. A vagyonőrök esetében - amellyel, hogy a bűncselekmények elkövetésén tetten ért személyek elfogása minden állampolgárt megillető jogosítvány - ez kötelezettség is, melynek kapcsán őket a az intézkedés mérlegelésének joga sem illeti meg, annak kapcsán érdemi döntési helyzetben nincsenek, így a fokozott büntetőjogi védelmet igénylő, önálló intézkedésre jogosult személynek az ítéletábra álláspontja szerint sem tekinthetőek, az intézkedés elmulasztásával kapcsolatos köteleességszegés azonban aggálytalanul megállapítható.

A cselekmény megítélésével kapcsolatos helyes jogi álláspontja mellett, a törvényszék tévesen minősítette a vádlottak közélet tisztasága elleni bűncselekményeit. Az I.r. vádlott cselekménye ugyanis az elkövetéskor (2010. július 25.) hatályos büntető törvény szerint is - az előnyben részesített személyek számához igazodóan - 2 rendbeli az 1978. évi IV. törvény 254.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő három évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett vesztegetés büntette megállapítására, míg II.r. és III.r. vádlottak cselekménye 1-1 rendbeli az 1978. évi IV. törvény 251.§ (1) bekezdésébe ütköző és - a köteleességszegésre tekintettel - a második bekezdés I. fordulata szerint minősülő 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő vesztegetés büntette megállapítására volt alkalmas. A különös részi büntetési tétel tehát nem kedvezőbb az elkövetéskori törvény idején sem. Az elsőfokú ítéletben hivatkozott rendelkezések (az 1978. évi IV. törvény 254.§ (1) bekezdésébe ütköző vesztegetés vétsége és az 1978. évi IV. törvény 251.§ (1) bekezdésébe ütköző vesztegetés vétsége) a korabeli Btk. 2009. évi CLXIII. törvénnyel történt módosítása miatt 2010. április 01. napjától - azaz már az elkövetés idején sem voltak

hatályban - következésképpen tévesen került sor az elbíráláskor hatályos büntető törvény alkalmazásának azon az alapon történő elvetésére, hogy a jelenlegi súlyosabb büntetési tétellel történő fenyegetettség mellett az új büntető törvény nem eredményez kedvezőbb elbírálási lehetőséget az elkövetőkre.

Ezzel szemben a vádlottak terhére rótt cselekmények a jelenleg hatályos Btk. alkalmazásával, I.r. vádlott esetében 2 rendbeli, 3 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, a Btk. 290.§ (1) bekezdésébe ütköző vesztegetés büntette, míg II.r. és III.r. vádlottak esetében 1-1 rendbeli, 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő a Btk. 291.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő vesztegetés elfogadása büntettének a megállapítására alkalmasak. A büntetési tételkeret azonossága mellett 4/2013. (X.14.) Bk. véleményre is figyelemmel a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó, az elbíráláskor hatályos büntető törvényben kedvezőbb rendelkezések, a pénzbüntetés napi tétel összegének alsó határának leszállítása, továbbá a foglalkozástól eltiltás e bűncselekmény esetére kötelező alkalmazását előíró jogszabályi rendelkezés megszűnése a Btk. 2.§ (2) bekezdése alapján kivétel nélkül a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény alkalmazását indokolják.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság a minősítést megváltoztatva I. rendű vádlott cselekményeit 2 rb. a Btk. 290. § (1) bekezdésébe ütköző vesztegetés büntettének, II. rendű és III. rendű vádlottak cselekményét pedig a Btk. 291. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő vesztegetés elfogadása büntettének minősítette.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte, azzal, hogy a büntetlen előélet a vagyonőri foglalkozásukból fakadó kötelezettségeik megszegésével lopást elősegítő II.r. és III.r. vádlottak esetében enyhítő körülményként - mint a vagyonörként történő alkalmazás feltétele - nem értékelhető. A kiszabott büntetés - szemben az enyhítését célzó másodlagos, illetve harmadlagos védelmi indítványokkal - a cselekmények tárgyi súlyával és a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességgel a cselekmény téves minősítése és a büntetéskiszabási körülmények körének II.r. és III.r. vádlottat érintő változása ellenére is arányban álló, a Btk. 79.§-ában írt büntetési célok eléréséhez az ítéletábra álláspontja szerint mindhárom vádlott esetében szükséges, egyben elégséges is. I.r. vádlottal szemben a cselekményei enyhébb minősülése mellett is kiszabott, a társainál súlyosabb büntetés a bűnhalmazatra, a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetésre, a munkatársi viszonya mellett, a cselekmény elkövetésében játszott kezdeményező szerepére is tekintettel a belső arányosságot nem sérti. A feltáró jellegű beismerő vallomást tevő, rendezett életvitelű, a büntető törvénnyel egyébként összeütközésbe nem kerülő II.r. és III.r. vádlottak estében az ítéletábra úgy ítélte meg, hogy a bekövetkezett az elévülési időt is meghaladó 6 éves időmúlás mellett a büntetés kiszabásának elveire figyelemmel a büntetési tétel legkisebb mértéke is eltúlzottan szigorú, ezért az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamának felemelése indokolatlan, így annak tartamát nem érintve azt, a Btk. 82.§ (2) bekezdés d) pontja alapján tekinti kiszabottnak azzal, hogy I.r. vádlottal szemben a halmazati büntetés kiszabására a Btk. 81.§ (1)-(3) bekezdése alapján került sor.

Egyetértett a másodfokú bíróság a törvényszék azon álláspontjával, hogy a büntetési célok mindhárom vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtás nélkül is elérhetők, és a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességgel összhangban álló a próbaidő tartamának I.r. vádlott esetében három évben, míg II.r. és III.r. vádlottak vonatkozásában 2-2 évben történő meghatározására is, azzal, hogy e rendelkezések jogszabályi alapját a Btk. 85.§ (1) és (2) bekezdése képezi.

A szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére a Btk. 35.§ (1) bekezdésére figyelemmel a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának fokozatát - a Btk. 37.§ (2) bekezdés a) pontja alapján valamennyi vádlottat érintően börtönben állapította meg és a Btk. 38.§ (1) és (2) bekezdés a) pontja alapján rendelkezett arról, hogy a vádlottak legkorábban a büntetés 2/3-as részének letöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

Nem észlelte a törvényszék azt sem, hogy I. rendű vádlottnak az eljárás bírósági szakaszában a bíróság jelen ügyben kiadott elfogatóparancsa alapján 2014. január hó 02. napján elfogására és őrizetbe vételére került sor, ahonnan a bíróságra történt átkísérését követően, 2014. január 03. napján szabadult. A másodfokú bíróság így a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe - végrehajtásának elrendelése esetén - beszámítani rendelte az általa jelen ügyben őrizetben eltöltött időt.

Indokoltan került sor a bűncselekményt a foglalkozásukkal összefüggésben, a rájuk vonatkozó foglalkozási szabályok megszegésével elkövető vádlottakkal szemben a Btk. 52.§ (1) a) pontja alapján a foglalkozástól eltiltás büntetés alkalmazására és annak a Btk. 53.§ (2) bekezdésében írt törvényi minimumhoz közeli tartama - a bekövetkezett jelentős időmúlásra tekintettel - a cselekmény jellege mellett sem tekinthető eltúlzottan enyhének.

A pénzbüntetés kiszabása a bűncselekményt haszonszerzés céljából elkövető I.r., és III.r. vádlottak esetén a Btk. 50.§ (2) bekezdése alapján szükséges, a napi tételek száma és az egy napi tétel összege a Btk. 50.§ (3) bekezdésében írtaknak megfelel, a minimumhoz közeli napi tételek száma és napi tétel összege igazodik a cselekmény tárgyi súlyához, az időmúláshoz és vádlottak jövedelmi, vagyoni viszonyaihoz. A három kiskorú gyermek tartásáról is gondoskodó, bérlakásában élő II.r. vádlott esetében azonban az ítéletábra úgy ítélte meg, hogy a Btk. 50.§ (2) bekezdése szerinti pénzbüntetés alkalmazásának feltétele, a megfelelő jövedelem megléte hiányzik, ezért a pénzbüntetés vele szemben történő kiszabását mellőzte.

A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére a szabadságvesztésre történő átváltoztatással kapcsolatos rendelkezések helytállóak, azok jogszabályi alapját azonban a Btk. 51.§ (1)-(3) bekezdése teremti meg.

A II.r. és a III.r. vádlottak által kapott 5000 - 5000 forint összegű vagyoni előny vonatkozásában a vagyoneklobzásra az érdemben változatlan törvényi szabályozással is összhangban került sor, az azonban a Btk. 74.§ (1) bekezdés f) pontján alapul. A törvényszék ezzel kapcsolatos ítéleti rendelkezése a vagyoneklobzás intézkedés jellegére figyelemmel annyiban szorult pontosításra, hogy II. rendű és III. rendű vádlottakat a bíróság nem vagyoneklobzásra ítélte, hanem velük szemben vagyoneklobzást rendelt el.

A végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása ellenére a 8/2015.(IV.17) AB határozatban írtakkal szemben elmulasztotta a törvényszék annak vizsgálatát, hogy a vádlottak a Btk. 102.§ (1) bekezdése szerinti előzetes mentesítésre érdemesek-e. A cselekmény korrupciós jellege, továbbá az a körülmény, hogy a vádlottak a megbízójukkal szemben fennálló bizalmi helyzetükkel visszaéltek és vagyonörként működtek közre a megbízójuk vagyonát sértő cselekmények sikeres megvalósításában, az ítéletábra álláspontja szerint - a III.r. vádlott védőjének érvelésével szemben - az azóta is büntetlen II.r. és III.r. vádlottak esetében sem indokolja az előzetes mentesítésben részesítésüket, az arra érdemesség a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekményeket büntetőeljárás hatálya alatt elkövető, időközben jogerősen elítélésre került I.r. vádlott esetében fel

sem merül.

Itt szükséges utalni arra is, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta észlelni, hogy I.r. vádlott az elsőfokú ítélet kihirdetésekor Pesti Központi Kerületi Bíróság 2014. március 26. napján kelt 22.B.VII.30459/2013/17. számú a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 22.Bf.8215/2014/3. számú határozata folytán 2014. október 15. napján jogerőre emelkedett határozatával alkalmazott egy évi próbára bocsátás hatálya alatt állt, ami mind az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 73.§ (2) bekezdése, mind pedig a Btk. 66.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a próbára bocsátás megszüntetését és büntetés kiszabását indokolta volna. Erre azonban a másodfokú határozat meghozatala idején a próbaidő lejártá folytán már nem kerülhetett sor.

Az ítélet bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezései törvényesek.

III. rendű vádlott lakóhelyének irányítószáma a személyi adat és lakcímnnyilvántartás adatai alapján helyesen:

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék 2015. év április hó 20. napján kelt 17.B.1028/2012/55. számú ítéletét mindhárom vádlottal szemben a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg annak törvényes rendelkezéseit a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

B u d a p e s t, 2016. év március hó 23. napján

Dr. Nehrer Péter s.k. Dr. Szalai Géza s.k. Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.

tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2015. év április hó 20. napján kelt ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.178/2015/12. számú ítélete folytán I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben 2016. év március hó 23. napján jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

B u d a p e s t, 2016. év március hó 23. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnök**

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő